

Ad quam distantiam possint obiecta immittere species sensibus beati? n. 108.
Species intelligibiles.
 De essentia speciei intelligibilis est esse actu intelligibilem. tract. 6. disp. 1. pag. 12. n. 39.
 Quomodo species dicat relationem similitudinis, & identitatis ad verbum, & ad obiectum, cum habeant eandem numero naturam? ibid. disp. 2. pag. 44. n. 26.
 Quomodo species representent obiecta secundaria. ibid. disp. 3. pag. 98. n. 109.
 Obiectum secundarium non vnitur intellectui per modum speciei, nec illum informat per aliquam aliam speciem. pag. 97. n. 108.
 Quanam conditiones requirantur ad rationem speciei intelligibilis. tract. 7. disp. 2. pag. 170. num. 2.
 Cur ad rationem speciei intelligibilis non obstat, quod sit per se subsistens? pag. 171. numer. 6.
 Species representans quidditative, licet abstractivè aliquod obiectum, est eiusdem immaterialitatis cum illo. pag. 173. n. 14.
 Species representans obiectum quidditative, etiam representat illud intuitivè, si sit existens. ibid.
 In qualibet specie ad universionem in esse intelligibili procedere debet unio eiusdem speciei in esse entitativo cum potentia: & quare? pag. 178. n. 26. & seq.
 Nulla substantia potest vni per intimum illatum intellectui Angelico, hincque deducendum non posse vni per modum speciei. numer. 27. & seq.
 In quo sensu intelligendum D. Thom. quod anima separata infunditur species mediantibus Angelis? pag. 186. n. 50.
 Species intelligibilis non representat in actu secundo situra quoad exercitium existendi quod habitura sunt in tempore determinato. pag. 209. n. 120.
 Dum verò existunt, representant illa absque aliqua additione sui. ibid.
 Probabile est, quod species intelligibilis non est representatio formalis obiecti secundario representati, sed primario representati. pag. 195. n. 77.
 Probabile est etiam oppositum. ibid.
 Non stat, quod species intelligibiles Angeli sint proprietates eius sumptæ secundum esse entitativum, & accidentale, si non sunt proprietates secundum esse intelligibile. pag. 190. num. 64.
 Quæ unitas requiratur inter naturas specie distinctas, ut per viciniam speciem intelligibilem distincte represententur. pag. 193. n. 73. & deinceps.
 Cur essentia Angeli non vniatur cum suo intellectu ad cognitionem sui per modum verbi, si cur vniatur per modum speciei intelligibilis, pag. 172. n. 8.

Quare Angelus ex vi suæ cognitionis comprehendit suæ naturæ non comprehendat omnes species intelligibiles, quas de alijs rebus habet? pag. 177. num. 24. Vide *Species intelligibilis Angeli, Cognitionis Angeli, verbo Angelus.*

Spes.

Spes theologica respicit tanquam finem cui ipsam sperantem. tract. 8. disp. 1. pag. 326. numer. 109.
 Eius amor est concupiscentiæ, non amicitia. ibid.
 Spe nemo potest male uti. tract. 10. disp. 1. pag. 475. n. 76.

Spiratio.

Spiratio activa non distinguitur realiter, sed virtualiter à paternitate, & filiatione. tract. 6. disp. 2. pag. 40. num. 12. & pag. 42. num. 18.

Paternitas, & spiratio quare de seipsis prædicari nequeant? n. 19.

Sunt duæ relationes reales, si ly *reales* appelletur supra ly *relationes*, non autem si appelletur supra ly *duæ*. ibid.

Spiratio activa non asserat propriam subsistentiam? ibid. disp. 3. pag. 69. n. 25. & pag. 70. num. 28.

Eisdem illam asserat, non constitueret quartam personam: & quare? ibid.

Non intelligitur dimanare immediate à paternitate, & filiatione, sed à voluntate, prout connotat istas relationes. n. 29.

Spiratio activa est notio Patris, & Filij. pag. 75. n. 47.

Inter paternitatem, & spirationem passivam est oppositio relativa radicalis tantum. pag. 109. n. 145.

Similiter inter filiationem, & spirationem passivam. ibid.

Probabile est, quod ea radicalis oppositio concludit, ut illæ relationes distinguantur realiter solum radicaliter. ibid.

Probabile etiam est, quod hæc oppositio sufficiat ad distinctionem realem formaliter talem inter illas relationes. pag. 110. n. 146.

Cur in hypothese, quod Spiritus sanctus non procederet à Filio, constitueret spiratio passiva personam, & spiratio activa nunc non constituat personam? n. 149.

Spiritus sanctus.

Appellatur charitas? tr. 6. disp. 1. pag. 8. n. 23.
 Propterea procedit per voluntatem. ibid.
 Et etiam per *velle*, seu per amorem. pag. 12. num. 38.

Spiritus sancti processio cur per voluntatem? pag. 28. n. 92. & seq.
 Quare Spiritus sanctus appellandus? n. 93.
 Spiritus sancti processio non est generatio. pag. 30. n. 100.

Quia non evadit similis ex vi processiois suo principio *quod* in natura. n. 101.

Et

Et quia eius processio non est prima. n. 102.
 Et quia procedit à duobus personis. n. 103.
 Spiritui sancto solum communicatur ex vi processiois totum id, quod est de linea voluntatis, & cætera prædicata divina tantum identice. n. 104.
 Si Spiritus sanctus procederet in similitudinem naturæ, etiam procederet ut imago. pag. 31. n. 105.
 Ex vi processiois communicatur ei aliquid divinum: & pro quo supponat. pag. 32. num. 109.
 Licet habeat naturam divinam per processioem, non tamen habet illam formalissimè ex vi processiois. pag. 33. num. 113. & num. 114.
 Quomodo Spiritui sancto possit communicari ex vi processiois attributum amoris, quin prius communicetur natura, à qua oritur attributum. pag. 34. n. 117.
 Eisdem communicetur ei natura divina prius in executione, non tamen formalissimè ex vi processiois, sed tantum identice, & per accidens. ibid.
 Ex vi processiois communicatur illi tantum amor, alia vero prædicata divina identice, cum verbo divino communicetur formaliter, & ex vi processiois, tam natura divina, quam attributa, licet cum ordine quodam: & ratio disparitatis. ibid.
 Processio eius non est identice generatio, licet identice communicetur ei natura divina, & quomodo hoc est explicandum? ibid.
 Spiritus sanctus procedit ut Deus spiratus, non tamen ut Deus. pag. 34. n. 119.
 Absolute loquendo est Deus formaliter, sed tamen in ratione termini suæ processiois non est formaliter Deus, sed identice. ibid.
 Quomodo procedat ut subsistens subsistentia relativa? ibid.
 Licet formaliter procedat ut subsistens, identice tamen procedit ut subsistens in natura divina, & ut persona. ibid.
 Ut est terminus formalis suæ processiois, procedit distinctus à suo principio: non tamen ut subsistens in aliqua natura. ibid.
 Non communicatur ei ex vi processiois existentia divina. pag. 25. n. 120.
 In Spiritu sancto est quadruplex *amari*, & quodnam communicatur ei ex vi processiois. pag. 36. n. 123.
 Cur in Spiritu sancto detur quadruplex *amari*, cum in verbo divino non detur nisi triplex *intelligi*. n. 124.
 Pater per paternitatem distinguitur realiter à Spiritu sancto. ibid. disp. 3. pag. 84. n. 73.
 Cur, si verbum procedit ex cognitione creaturarum possibilibus, non procedat Spiritus sanctus ex amore carnis? ibid.
 Repugnabitur creaturis ex ijs, quæ nunc pos-

sibiles sunt, verbum non procederet eisdem rationis, ac nunc. pag. 101. n. 120.

Verbum non procedit per se ex cognitione futurorum. pag. 102. n. 122.

Spiritus sanctus verè procedit à Filio. pag. 103. num. 128.

Quomodo ex eo, quod Spiritus sanctus procedat per modum amoris, deducendum, quod procedat à Filio? ibid.

Procedit à Verbo, tanquam à principio *quod*, & quomodo hoc probatur? pag. 104. n. 129.

Si Spiritus sanctus non procederet à Verbo, non distingueretur realiter ab illo. pag. 105. num. 134.

Nec processiones Filij, & Spiritus sancti essent realiter distinctæ, sed virtualiter. p. 107. n. 138.

Quanam esset oppositio inter Patrem, & Spiritum sanctum, ex hypothese, quod Spiritus sanctus non procederet à Patre? pag. 108. numer. 142.

Si Spiritus sanctus à Patre non procederet, sed à Filio, adhuc realiter distingueretur à Patre: & quare? ibid.

Potest concedi, quod Spiritus sanctus procedat mediate, & immediate à Patre, & quomodo hoc verificetur? pag. 109. n. 144.

In quo sensu dicatur, quod Spiritus sanctus procedat à Patre per Filium? ibid.

Si Spiritus sanctus non procederet à Filio, non essent duæ personæ, sed una. pag. 110. n. 147.

Tunc, Spiritus sanctus non esset eiusdem rationis, ac nunc est. pag. 111. n. 152.

Pater, & Filius sunt unum principium Spiritus sancti. pag. 112. n. 154.

Pro quo supponat ly *principium*? ibid.

Pater, & Filius diligunt se Spiritu sancto. num. 155.

Et quare non spirant Spiritu sancto? pag. 113. n. 157.

Cur non concedendum, quod Pater est sapiens sapientia genita, sicut conceditur, quod Pater & Filius diligunt se Spiritu sancto? ibid.

Solus Spiritus sanctus est donum ex vi processiois, & proprietatis personalis: & quare? ibid. pag. 114. n. 160.

In missione visibili Filij visibilis creatura se habet ut terminus *ad quem*; secus verò in missione Spiritus sancti: & quare? pag. 114. num. 166.

In missione est duplex habitudo rei, missæ, alia ad mittentem, & alia ad id, cui fit missio. ibid.

In missione visibili Spiritus sancti est novo modo in creatura visibili præcisè tanquam in signo, sed Filius est in natura humana per universionem substantialem: & quare? pag. 116. n. 168.

Filius mittitur tanquam sanctificationis author, sed Spiritus sanctus tanquam sanctificationis iudicium: & quare? ibid.

Quæ

Quare misio visibilis Filij sit vnica tantum, & hæc in natura assumpta, & misio Spiritus sancti multiplex? *ibid.*

Processio Spiritus sancti est voluntaria, tract. 9. disp. 1. pag. 398. n. 25.

Subsistens, Subsistentia.

Triplex subsistentia, seu subsistendi modus, tract. 6. disp. 3. pag. 66. n. 14.

Quid sit de conceptu subsistentia? pag. 67. numer. 17.

Quæ incommunicabilitas sit subsistentia, tam in communi, quam in particulari, tam in creatis, quam in diuinis? *ibid.*

Cur subsistentia in Angelis nequit esse principium sufficiens distinctionis purè individualis intra eandem speciem, tract. 7. disp. 1. pag. 129. n. 49.

Subsistentia in diuinis.

Quare in diuinis dantur tres subsistentia: relativæ, & non tres existentia: relativæ, tract. 6. disp. 2. pag. 49. numer. 42.

In Deo datur subsistentia absoluta propria natura diuinæ, *ibid.* disp. 3. pag. 66. n. 15.

Si non daretur, deficeret Deo infinita perfectio, numer. 16.

Per subsistentiam absolutam pro priori ad relationes habet Deus, quod operetur, & existat *ut quod*, pag. 68. numer. 23.

Cur Deus, ut subsistens subsistentia absoluta, non sit personæ? pag. 69. n. 26.

In Deo sunt tres subsistentia: relativæ, pag. 70. n. 29.

Quare sint plures subsistentia, & non plures misericordia, nec plures existentia? pag. 72. n. 37.

Substantia.

Cur in diuinis non concedantur tres substantia, bene tamen tres personæ? tract. 6. disp. 3. pag. 63. n. 6.

In substantia creata potest recipi immediate ali- quod accidens, tract. 7. disp. 1. pag. 141. n. 91.

Quantum proportio inter substantias spirituales superiores, & inferiores cum substantijs corporeis superioribus, & inferioribus? *ibid.* disp. 2. pag. 184. n. 43.

An possit dari substantia intellectualis creata omnino impeccabilis? *ibid.* disp. 3. pag. 239. n. 26.

Substantivum. Vide Nomen, Concretum, Substantia.

Est vna ex dotibus corporis gloriosi, tr. 8. disp. 2. pag. 367. n. 87.

In quo consistat? *ibid.*

Dat animæ perfectum dominium intensivum supra materiam, *ibid.*

In quo differat à dote impassibilitatis, pag. 368. numer. 88 & 89.

Dos subtilitatis non tribuet corpori glorioso vim physicam penetrandi alia corpora penetratione rigorosa, *ibid.* n. 93.

Potest tamen dici, quod tribuit vim penetrandi moraliter corpora non gloriosa; non verò corpora gloriosa, *ibid.*

Corpus esse subtile quo pacto sit effectus prædicta dotis? pag. 370. numer. 96.

Superbia.

Traditur definitio propria superbia, tract. 7. disp. 3. pag. 253. n. 64.

Superbia propria, & specialiter dicta fuit primum peccatum Angeli pag. 254. numer. 69.

In peccato superbia quomodo se habeat aversio a Deo, & ab eius regula. Et quomodo in alijs peccatis? pag. 257. numer. 76.

In peccato superbia dupliciter potest quis non velle subijci Deo: vel ex parte rei volens, vel ex parte modi volendi, pag. 256. n. 74.

Quilibet appetitus ex his duobus constituit speciem superbia, *ibid.*

Primum peccatum Angeli secundam communem, & regularem cursum non potuit esse aliud, quam peccatum superbia: & quare? pag. 257. n. 77.

In peccato superbia appetitus potestatis in alios presupponit amorem inordinatum absolute sui, pag. 264. numer. 95.

Supernaturale.

Dantur entia supernaturalia, quæ sunt talia non solum extrinsece, sed etiam intrinsece, & quoad substantiam, tract. 7. disp. 2. pag. 213. n. 129. & pag. 215. numer. 136.

Potest esse aliquid corporeum, tract. 11. disp. 2. pag. 345. n. 49.

Syllogismus. Vide Subsistentia, Syllogismus.

Quæ sit ratio syllogismi expositi? tract. 6. disp. 2. pag. 41. n. 17.

An hic syllogismus sit expositivus, *Hæc essentia divina est Pater; hæc essentia divina est Filius; ergo Filius est Pater?* *ibid.*

Quomodo in syllogismo maior extremitas vnienda cum minori ex vi identificationis cum medio? *ibid.*

T

Tentio.

Quid sit, quatenus significat dogem comprehensionis? tr. 8. disp. 2. pag. 365. n. 82.

Denominatio tenentis Deum in voluntate, à qua forma procedit? *ibid.*

Non provenit ab actu, nec ab habitu, sed à relatione, *ibid.*

An hæc relatio sit prædicamentalis, vel transcendentalis, pag. 366. n. 84.

Terminus.

Terminus productus per veram actionem quandoque importat intentionem, quandoque non, & quare? tract. 6. disp. 1. n. 2.

Verbum tam in diuinis, quam in creatis est ter-

Verbum.

De essentia Verbi est actu intelligi, tr. 6. disp. 1. pag. 12. n. 39.

Potest essentialiter produci per intellectionem, *ibid.*

Cur Verbum distinguatur ab intellectione; scilicet, quia vero intellectio à dictione, pag. 17. numer. 55.

Processio verbi creati est generatio vitalis, pag. 21. n. 69.

Esse verbi creati est tantum intelligi, pag. 23. numer. 76.

Quandoque verbum creatum est ipsum intelligere in esse intelligibili præcisè, *ibid.*

Omne verbum, si ve proprium, si ve communiter dictum, per se insit in amore, *ibid.* disp. 3. pag. 103. n. 128.

Cur essentia Angeli non vniatur cum suo intellectu per modum verbi respectu cognitionis, sicut vniatur per modum speciei intelligibilis, tr. 7. disp. 2. pag. 172. n. 8.

Verbum, quod est substantia, debet habere infinitam immaterialitatem, *ibid.*

Verbum divinum.

Verbum est proprium nomen Filij, tr. 6. disp. 1. pag. 8. n. 23.

Ideo procedit per intellectionem, *ibid.*

Et etiam per intelligere, pag. 12. n. 38.

Verbum divinum per intelligere absolutum, & non per aliquod notionale, n. 41.

Verbum divinum procedit per intelligere primordiale, pag. 12. numer. 42. & pag. 18. numer. 56.

Procedit per generationem univocam, pag. 21. numer. 71.

Quomodo ex eo, quod Verbo divino communicetur formalissimè intelligere actuale, & intelligere Dei est formalissimè eius esse, probatur eius generationem esse perfectissimam in omni linea? n. 72.

De essentia Verbi divini non est tantum intelligi personale, sed etiam essentialè, pag. 25. numer. 76.

De essentia Verbi divini est intelligere, & intelligi, pag. 23. n. 76. & 79.

Præcipuum munus communicationis Verbo divini non est intelligere, ita ut in ipso verbo explicetur modo passivo, & prout est in Patre, & prout constituit naturam divinam explicetur modo activo, n. 79.

Si natura divina non constitueretur metaphysicè per intelligere actuale, processio Verbi divini non haberet rationem perfectissimam generationis, pag. 24. n. 81.

Eadem est ratio Verbi, & Filij in diuinis, non tamen sunt synonyma, pag. 26. n. 88.

Quomodo sub conceptu Filij respiciat creaturas, & quomodo sub conceptu verbi? pag. 27. numer. 90.

Quia Verbum divinum procedit per intellectionem, *ibid.*

terminus intellectus, sicut amor voluntatis, numer. 23.

Evadit similis principio quo proximo, pag. 10. numer. 32.

Discrimen notabile inter terminum dictionis creatæ, & dictionis divinæ, & quale sit? tr. 13. n. 59.

Discrimen notabile inter terminum voluntatis, & terminum intellectus, & quale sit? pag. 29. numer. 97.

Terminus productus per voluntatem non habet formaliter rationem obiecti, sed rationem puri termini intermedij: terminus vero intellectus habet formaliter rationem obiecti, *ibid.*

Terminus non semper evadit similis suo principio radicali, seu in natura, pag. 32. n. 108.

Termino productio non necessariò communicatur existentia ex vi actionis, per quam fit, pag. 35. n. 120.

Sufficit, quod per aliam actionem in eodem instanti communicetur, *ibid.*

Quomodo id sit verum in materia prima producta, corruptis speciebus sacramentalibus?

Quando terminus habet eandem naturam naturam, non est posterior natura principio, *ibid.* disp. 2. pag. 39. n. 6.

Terminus numeralis.

Quid ponant in diuinis termini numeralis? tract. 6. disp. 3. pag. 73. n. 41.

Tres.

In diuinis non sunt tres boni, nec tres sancti substantivè, & quare? tr. 6. disp. 2. pag. 59. n. 76.

Sunt tamen tres res, tres unitates, n. 77.

Non sunt tria entia substantivè, pag. 60. n. 78.

In aliquo sensu possunt dici tria entia substantivè, & in quo? *ibid.*

Nec tria aliquid prout aliquid est passio entis, numer. 79.

Nec tres veritates, aut tria vera substantivè, n. 80.

Sunt tria entia adiectivè, sicut tres divini, & tres omnipotentes, pag. 61.

In Deo sunt tantum tres personæ, non plures, *ibid.* disp. 3. pag. 73. n. 40.

Trinitas.

Nequit salvari in diuinis trinitas personarum absque distinctione reali relationum, tr. 6. disp. 2. pag. 40. n. 12.

Trinitatis mysterium ratione relativi nullam dicit perfectionem, pag. 82. n. 70.

Cur in diuinis vrendum nomine Trinitatis, & non nominibus triplicis, triplicitatis? *ibid.* disp. 3. pag. 74. n. 42. & 43.

Triplex. Vide Trinitas.

V

Vbi.

Est circumstantia moralis, tr. 10. disp. 2. pag. 478. n. 1.

Denotat circumstantiam loci, *ibid.*

Paul. Theol. s. alm. Tom. II.

Index rerum, & verborum notabilium.

ctum, & eius processio est prima, & ab vna tantum persona, est generatio, pag. 30. num. 101. & seq.

Verbo divino non solum communicatur formaliter, & ex vi processionis natura divina, sed etiam omnia attributa, licet cum ordine quodam, cum Spiritui sancto communicetur amor ex vi processionis, & alia predicata divina tantum identice: & ratio disparitatis, pag. 34. n. 117.

Cur in Verbo divino non detur, nisi triplex intelligi, cum in Spiritu sancto detur quadruplex amari? pag. 36. n. 124.

In divinis vnicum dantaxat Verbum, ibid. disp. 2. pag. 43. n. 23, & seq.

Quare per actus virtutum intellectualium non producat Verbum, sicut per intellectum primordiale? ibid. & seq.

Solus Pater producit Verbum, ibid.

Verbum divinum procedit ex cognitione omnium, que sunt formaliter, & necessario in Deo, ibid. disp. 3. pag. 90. n. 92.

Quomodo hoc deducendum ex eo, quod Verbum debeat procedere ex cognitione comprehensiva Patris? pag. 91. n. 93.

Quomodo etiam ex eo, quod Verbum debeat procedere ex cognitione comprehensiva divine essentia? n. 94.

Cur ex eo, quod Verbum procedat ut imago Patris, debeat procedere ex cognitione eius, ut obiecti? n. 95.

Cur ex eo, quod procedat ex cognitione Patris, ut obiecti, debeat procedere ex cognitione sui, pag. 92. n. 96.

Cur ex eo, quod procedat ex cognitione Patris, & simpliciter, debeat procedere ex cognitione Spiritus sancti? pag. 93. n. 97.

Cognitio, ex qua procedit, non potest intelligi in aliquo signo in quo, etiam rationis, ut terminata ad essentiam, & non ad personas, vel ad vnam personam sine alia, n. 98.

Quomodo possit procedere ex cognitione personarum, cum personae sint obiectum secundarium cognitionis, ex qua procedit, pag. 94. num. 99.

Ex eo, quod Verbum divinum procedat ex cognitione Spiritus sancti, non sequitur, quod sit eius imago: & quare? n. 100. & seq.

Si per impossibile non esset Spiritus sanctus, Verbum non procederet eodem modo, ac nunc, pag. 96. n. 104.

Verbum divinum nullo modo active concurrat ad productionem sui, nec Spiritus sanctus, licet ex eorum cognitione procedat, pag. 97. num. 107.

Verbum divinum non gerit munus speciei, num. 108.

Cognitio ex qua Verbum procedit, est intuitiva, pag. 98. n. 110. & seq.

Verbum divinum procedit per se ex cognitio-

omnium possibilem, pag. 99. n. 113.

Quomodo hoc deducendum ex eo, quod procedat ex cognitione comprehensiva divine essentia? pag. 100. n. 114.

Cognitio futurorum non est æque necessaria, ac Verbum divinum, pag. 102. n. 123.

Verbum divinum, licet non procedat per se ex cognitione futurorum, procedit tamen de facto ex cognitione illorum, n. 124.

Verbum divinum non procedit per se ex cognitione decreti divini, ut formaliter dicit terminationem ad futurum, esse procedat per se ex cognitione illius quoad entitatem, seu ex cognitione decreti vage sumpti, n. 123.

Spiritus sanctus vere procedit à Filio, pag. 103. n. 126.

Quomodo hoc inferendum ex eo, quod Spiritus sanctus procedat, ut amor, ibid. n. 128.

Procedit à Verbo, tanquam à principio quoad, & quomodo hoc probatur? pag. 104. num. 129.

Veritas, Verum.

In divinis cur non tres veritates, aut tria vera substantivè, tr. 6. disp. 2. pag. 60. n. 80.

In quo ratio veri fundetur, & quid dicat in suo conceptu? ibid.

Veritas, alia formalis, & alia transcendentalis, ibid.

Quid per vtranque intelligatur, ibid.

Veritas non ad quancunque immaterialitatem sequitur, sed ad eam, quæ constituit peculiarem gradum, n. 81.

Violentia.

An, & quomodo differat à necessario, & involuntario? tract. 9. disp. 3. pag. 431. n. 1.

Violenti diffinitio, pag. 432. n. 2.

Quæ conditiones requirantur ad rationem violenti, ibid.

Quam resistentiam requirat, n. 3.

Violentia est duplex: alia absoluta, quæ dicitur compulsio, alia conditionata, quæ dicitur impulsio, n. 5.

Nulla creatura patitur à Deo violentiam, ibid.

Voluntas non potest pati violentiam, adhuc secundum quid, in eliciendis suis actibus, num. 5. & seq.

Quid de cessatione voluntatis à suis actibus eliciti? pag. 435. n. 12.

An voluntas in receptione alicuius forme provenientis ab extrinseco possit violentari, numer. 15.

Quid de alligatione demonum? pag. 437. num. 21.

Violentia, & metus diverso modo se habent ad operationem, pag. 438. n. 26.

Virginitas.

Virginitatis aureola quibus debeat? tract. 8. disp. 2. pag. 376. n. 119.

Virginitas moralis quid requirat tam ex parte animæ, quam ex parte corporis? ibid.

Index rerum, & verborum notabilium.

Quid possit in ea reparari? ibid.

Requirat propositum efficax perfectio continentia, ibid.

An debeat esse voto firmatum? pag. 377. num. 120.

An, & quomodo differat a communi castitate? ibid.

Probabile est, quod J virginitas voto firmata non distinguitur essentialiter à virginitate impotente præcisè propositum, sed accidentaliter, ibid.

Probabilius est oppositum, ibid.

Scante hac ultima opinione, adhuc debetur proprie aureola virginitatis verique, ibid.

An sint vere virgines, quibus debeat aureola virginitatis, qui habent voluntatem nubendi & nunquam nuperunt? pag. 376. n. 119.

An, qui non pervenerunt ad usum rationis? ibid.

An, qui per violentiam, aut infraternitatem emittunt semen: vel hæ, quibus contra eorum voluntatem violatur signaculum virginitatis? ibid.

An B. Virgo Maria decoretur perfectissima virginitatis aureola, licet non habuerit pugnam, nec tentationem internam, pag. 377. numer. 121.

Ut sit virtus, debet ad finem alterius virtutis ordinari, tr. 10. disp. 1. pag. 458. n. 33.

Virtus.

Ex eo, quod actus virtutis in peccatore procedant ex amore sui, non debent esse pravi: & quare? tr. 8. disp. 1. pag. 326. num. 109.

Nulla virtus potest concurrere ad actum ex aliqua parte malum, tract. 10. disp. 1. pag. 474. num. 74.

Nulla virtus operatur sine dictamine prudentiæ, ibid.

Quibus virtutibus potest quis male uti, & quibus non, pag. 475. n. 75.

Virtus humana est essentialiter habitus, tract. 11. disp. 1. pag. 512. n. 6.

Constituitur ex habitu, & bonitate morali, tanquam ex genere, & differentia essentialibus, ibid.

Distinguitur essentialiter à dispositione, ibid.

Relatio predicamentalis supponit virtutem constitutam, pag. 513. n. 9.

Quid dicendum sit de relatione secundum dici, pag. 514. num. 9. & 10.

Virtutes morales acquiruntur in statu gratiæ non percutunt in statu peccati, ibid.

Virtus, & vitium non conveniunt, nisi in genere remoto, pag. 515. n. 13.

Quod sit genus proximum virtutis, & quæ genera remotæ, ibid.

Virtus minus convenit cum habitu vitioso, quam habitus vitiosus cum dispositione vitiosa, ibid.

Virtus humana producit per actus illius potentia, in qua ipsa virtus residet, pag. 516. n. 5.

Non producatur à potentia nude sumpta, sed à illa, ut à potentiore elevata, n. 5. & 16.

Quo pacto vis, per quam elevatur potentia inferior, concurrat ad productionem virtutis? pag. 517. num. 18.

In actu virtutis sunt plures formalitates, & quantum sint? pag. 518. num. 22.

Virtus concurrat ad actum vitiosum, n. 24.

Virtus acquisita non concurrat per se ad entitatem physicam actus virtuosus secundum se sumptam, pag. 519. n. 25.

Nec per se primo ad modum facilitatis, n. 26.

Nec per se ad moralitatem actus, ibid.

Concurrat per se primo ad entitatem physicam actus, proat fundat modum moralitatis, & facilitatis, & alios quosquocumque pertinentes formaliter ad ordinem morale, ibid.

Quo ordine hæc omnia attingat? pag. 520. num. 26. & 27.

Quo pacto concurrat ad intensiorem? n. 27.

An virtus sit causa principalis, vel instrumentalis, univoca, vel equivoca, n. 29.

An totalis, vel partialis? pag. 521. n. 30.

Cui principalis debeat tribui actus virtutis, an potentia, vel an virtuti? n. 31.

An virtus acquisita sit tota ratio agendi moralitatem actus virtuosus? pag. 522. n. 34.

In quo differat à virtute entitative supernaturali, disp. 2. pag. 545. numer. 34. & 48.

Medium virtutis quid significat, pag. 523. numer. 35.

Duplex est medium virtutis: aliud medium rei, & aliud medium rationis, ibid.

Obiectum iustitiæ quare sit medium rei? ibid.

Ad existentiam virtutis iustitiæ viterius requiritur, quod attingat medium rationis, ibid.

Virtutes dicuntur attingere medium rationis, dum conformantur dictamini synderesis, & prudentiæ, n. 36. & 37.

De ratione virtutis moralis est, quod teneat medium semper circa obiectum in medio rationis consistens, n. 38.

Etiam est de eius ratione, quod teneat medium ex parte actus formalis, pag. 524. n. 40.

An, & quomodo virtutes theologice consistant in medio? num. 41.

An virtutes religionis, & penitentia? pag. 525. n. 42.

An virtutes virginitatis, & magnificentia? numer. 43.

Diffinitio virtutis ex D. Augusti. & D. Thomæ, est bona qualitas mentis, Or. pag. 526. numer. 45.

An, & quomodo omni virtuti conveniat? ibid.

Cur non conveniat actibus, sed tantum habitibus? ibid.

Cur nec opinioni, & fidei humana? ibid.

Triasunt genera virtutum: alia pure intellectuales, alia morales, & alia theologice, numer. 46.

Index rerum, & verborum notabilium.

Virtus moralis nullo modo potest producere per se malitiam formalem in actu. pag. 527. numer. 38.
 Adhuc per accidens non potest ad illam concurrere in aliquo sensu. n. 49.
 Subiectum virtutis non est substantia animæ, sed potentia operativa. ibid. disp. 2. pag. 528. numer. 1.
 Cur gratia habitualis non comprehendatur sub diffinitione virtutis? ibid.
 Virtus ponitur in intellectu possibili. n. 2.
 Intellectus secundum se est subiectum virtutis secundum quod dicitur subiectum motui voluntatis, est subiectum virtutis simpliciter talis. ibid.
 Quæ sit virtus secundum quid, & quæ simpliciter. ibid.
 Virtutes purè intellectuales non sollicitant rectum usum potentie. ibid.
 Bene verò virtus simpliciter, seu moralis. ibid.
 An, & quomodo virtutes morales receptæ in intellectu attingant rationem boni. pag. 529. n. 6.
 Voluntas est subiectum virtutum in ordine ad bonum alienum, & ad bonum supernaturale. pag. 530. n. 7.
 Non est subiectum virtutis in ordine ad attingendum bonum proprium suppositi. n. 8.
 Appetitus sensitivus est subiectum aliquarum virtutum. pag. 533. n. 18.
 Potentia subiectiva virtutum debet esse indifferens. ibid.
 Etiam debet habere aliam potentiam superiorem. ibid.
 Tres condiciones requiruntur ad hoc, vt aliquis habitus sit virtus. ibid.
 Virtus non recipitur in membris externis. tract. 10. disp. 1. pag. 483. n. 18. & tr. 11. disp. 2. pag. 534. n. 19.
 Nec in sensibus internis. tract. 10. disp. 2. pag. 485. n. 20.
 Daplex virtus eiusdem speciei non potest esse simpliciter in duabus potentijs. pag. 536. numer. 24.
 Virtus completè residens in aliqua potentia, debet necessariò respicere obiectum specificarum ipsius potentie. ibid.
 Perficit vt propria forma. n. 25.
 Quando intelligatur, quòd opus virtutis consummatur in hac, vel illa potentia? pag. 538. numer. 28.
 Dari virtutes theologicas est de fide. n. 30.
 Virtus dupliciter dicitur infusa: per se, & per accidens. ibid.
 Quæ dicatur infusa per se, & quæ per accidens? ibid.
 Fides, spes, charitas sunt virtutes per se infusæ. ibid.
 Virtus moralis per se infusa est possibilis. pag. 539. n. 31.

Habet distinctum formaliter obiectum ab obiecto acquisita. ibid.
 Vide sumatur hæc distinctio? ibid.
 Distinguantur, quatenus obiectum virtutis acquisita est naturale, & obiectum virtutis per se infusæ formaliter supernaturale. ibid.
 Quo pacto quarat medium in operationibus, & passionibus? n. 32.
 Regulatur à prudentia per se infusa, seu supernaturali proximiè, & remote a fide. pag. 540. n. 33.
 Charitas non sufficit sine virtutibus moralibus ad eliciendos omnes actus supernaturales. numer. 35.
 Appetitus sensitivus potest esse subiectum virtutis moralis per se infusæ. pag. 541. n. 36.
 Dantur tam in voluntate, quam in appetitu sensitivo habitus supernaturales ad moderandas passionibus istius. n. 37.
 Habitus residentes in appetitu sensitivo habent propriè rationem virtutis, non tamen habitus residentes in voluntate: & quare? num. 36. & 37.
 Nulla virtus per se infusa potest produci nostris actibus. n. 38.
 Omnes sunt proprietates gratiæ, & debent ab ea dimanare. ibid.
 Ille solus potest esse causa virtutis infusæ, qui potest causare gratiam. ibid.
 Virtutes morales acquisitæ non imperantur à charitate, nisi medijs infusis. pag. 542. numer. 42.
 Datur præceptum de exercitio virtutis per se infusæ. pag. 543. n. 45.
 Quando transgressio illius sit speciale peccatum in confessione declarandum? ibid.
 An, & quo pacto virtutes infusæ dent potentiam, & facilitatem? pag. 544. n. 46.
 Non est necesse, quòd virtuti morali per se infusæ residenti in appetitu sensitivo correspondeat actus entitativè supernaturalis, sed sufficit, quòd sit supernaturalis quoad modum. pag. 545. n. 48.
 Diferimen quoad hoc inter prædictam virtutem, & virtutem theologicam. ibid.
 Non est contra rationem virtutis infusæ, quòd sit corporea. n. 49.
 Quæ sit divisio virtutum in politicas, purgatorias, & heroicæ? ibid. disp. 3. pag. 546. numer. 1.
 Virtus politica quæ dicatur? ibid.
 Quæ sit virtus purgatoria, & quæ heroica? ibid.
 Virtutes morales in statu imperfecto non sunt connexæ. ibid.
 Sunt tamen connexæ in statu heroico. ibid.
 Connexio virtutum attenditur secundum statum perfectum. ibid.
 Quomodo distantiatur virtus in statu perfecto? num. 2.
 Omnes virtutes morales in statu perfecto sunt con-

Index rerum, & verborum notabilium.

connexæ inter se, & cum prudentia. pag. 547. n. 4.
 An, & quomodo omnes in statu perfecto acquirantur? pag. 549. n. 13.
 Quid de virtutibus, quarum materia aliquibus personis repugnat? ibid.
 Virtus, quamvis non sit perfecta, est absolute, & simpliciter virtus, gaudetque essentia virtutis. pag. 551. n. 16.
 In statu naturæ integræ virtutes morales possunt esse perfectæ, & inter se connexæ. n. 17.
 Non essent perfectæ theologice, sed tantum philosophice. ibid.
 In statu naturæ lapsæ non possunt esse perfectæ sine gratia. n. 18.
 Virtutes naturales secundum suam essentiam possunt esse sine charitate, & charitas sine illis. n. 19.
 In peccatore, seu in statu peccati nequeunt esse perfectæ, quamvis antea fuerint perfectæ. pag. 552. n. 20.
 Quid dicendum sit de connexione virtutum, tam in statu gratiæ, quam in statu peccati? num. 21.
 Cur virtutes sint connexæ inter se in statu perfecto virtutis, & vitia non sint connexa in statu perfecto vitij? ibid.
 Dona Spiritus sancti distinguuntur specificè ab omni virtute. pag. 554. n. 28.
 Virtutes, & dona habent obiecta formaliter diversa. pag. 555. num. 30.
 An, & quomodo distinctio virtutis conveniat donis Spiritus sancti? pag. 556. n. 34.
 Visio beata.
 Non producit verbum, & quare? tr. 6. disp. 1. pag. 5. n. 16.
 Cognita quidditative visione beata per scientiam infusam non debet necessariò cognosci quidditative eius obiectum. tr. 7. disp. 2. pag. 204. n. 105.
 Beatitudo vnicè consistit in visione beata. tr. 8. disp. 2. pag. 341. n. 18.
 Sola visio beata est affectio beatitudinis obiectivæ. ibid.
 Visio beata est perfectior amore amicitie. numer. 19.
 Aversio à Deo non solum non opponitur amori Dei, sed etiam visioni beate cum quodam discrimine, & quale sit? pag. 344. n. 29.
 Visio beata est magis appetibilis, quam quilibet actus voluntatis. pag. 345. num. 31.
 An, & quomodo aliqui sancti optabant magis amorem Dei, quam visionem beatam, cum hæc sit appetibilior? ibid.
 Visio beata quietat appetitum beati, & excludit omne genus mali. pag. 346. num. 33. & pag. 348. n. 37.
 Omnes actus beati ordinantur ad visionem beatam tanquam ad finem, non vt medium, sed vt complementum beatitudinis. pag. 347. numer. 34.

Visio beata est perpetua saltem ab extrinsecis. pag. 348. n. 36.
 Non est amissibilis ex parte alicuius causæ creatæ extrinsecæ. ibid.
 Etiam est ab intrinsecis inamissibilis, & incorruptibilis tam in ratione visionis, quam in ratione beatitudinis. n. 37.
 Mensuratur æternitate participata. pag. 349. numer. 37 & 41.
 Beatus videt in verbo suam visionem. pag. 349. num. 38.
 Cur visio D. Pauli sit ab intrinsecis amissibilis, & visio beati inamissibilis? pag. 350. n. 42.
 Probabile est, quòd visio beata cuiuslibet beati, & visio D. Pauli in raptu sunt eiusdem speciei. ibid.
 Probabilius est oppositum. ibid.
 Perpetuitas non est prædicatum essentiale visionis beate, sed connaturale. pag. 351. n. 45.
 In beato non est appetitus ad maiorem visionem. pag. 355. num. 54.
 Visio est vna ex dotibus animæ. pag. 363. n. 77.
 Correspondet fidei. n. 78.
 Non est actus, sed habitus luminis gloriæ. numer. 80.
 Præcedit matrimonioium spirituale. ibid.
 Visus.
 Visus beati exercebit in celo suas operationes. tr. 8. disp. 2. pag. 372. n. 103.
 Quo pacto pervenient ad visum species intentionales? pag. 373. num. 106.
 Visus beati ad quam distantiam obiecta percipiunt. n. 108.
 Vita. Vide Potentia.
 Vitium.
 Vitium, & virtus non conveniunt, nisi in genere remoto. tr. 11. disp. 1. pag. 515. n. 13.
 Habitus vitij magis convenit cum dispositione vitiosa, quam cum habitu virtuoso. ibid.
 An vitium sit proprie habitus, vel dispositio? ibi.
 An potentia inferior indigeat elevatione superioris, vt ipsa producat habitum vitij? pag. 518. n. 21.
 An vitia connectantur inter se in statu perfecto vitij? ibid. disp. 3. pag. 552. n. 21.
 Vnio.
 Probabilius est, quòd Deus non vnitur cum voluntate beati per modum inclinationis, & ponderis, sicut vnitur cum intellectu beati per modum verbi. tr. 6. disp. 1. pag. 29. n. 99.
 Summa vnio in esse intelligibili est maior, quam summa vnio affectiva: & quæ dispar ratio? pag. 33. n. 112.
 Vnio per intimum illapsam inter duas creaturas est impossibilis. tract. 7. disp. 2. pag. 178. num. 27.
 Ad vniorem intelligibilem speciei intelligibilis cum potentia prærequiritur alia vnio eiusdem speciei in esse entitativo. numer. 25. & seq.

Index rerum, & verborum notabilium.

Si una substantia vnioret seipsa cum alia per modum formæ intelligibilis, necessario præcederet inter illas vnio per intimum illasum: & quare? *ibid.*

Cur non prærequiritur talis vnio per illasum ad hoc, vt species, quæ est accidens infor- met intelligibiliter potentiam. pag. 181. nu- mer. 35.

An Angelus in primo suo peccato superberit circa vnionem hypostaticam? *ibid.* disp. 3. pag. 263. n. 92.

Vnio Dei per illasum non est beatitudo. tract. 8. disp. 2. pag. 336. n. 3.

Hæc vnio est vnio per modum causæ efficientis. *ibid.*

Beatitudo consistit in vnione cum Deo in ratio- ne obiecti, & finis. *ibid.*

Per prædictam vnionem beatus non possidet Deum, sed e converso.

Nec consistit in vnione essentia: diuinæ per mo- dum speciei. pag. 338. n. 9.

Nec in vnione hypostatica. pag. 339. n. 10.

In ea non est alius conceptus dandi esse, & conceptus beatificandi. n. 11.

Non est forma sanctificans. n. 12.

Ex natura sua non expellit omnem miseriam. num. 13.

Amor amicitia: non est vnio intrinseca cum ob- iecto. pag. 342. n. 21.

Vnitatis.

Vnitatis numerica naturæ diuinæ non obstat pro- ceptioni, nec realitati relationis. tract. 6. disp. 2. pag. 32. n. 9.

In diuinis dantur tres vnitates. pag. 59. n. 77.

Omnis vnitatis proveniens à forma, vt à prima radice, est formalis, & specifica. tr. 7. disp. 1. pag. 129. n. 45.

Idem est in Angelo, absque distinctione etiam virtuali, vnitatis specifica, & numerica. pag. 130. n. 53.

Cur vnitatis generica, & specifica in Angelis di- stinguantur virtualiter, cum vnitatis numeri- ca, & specifica sint idem in eis absque distin- ctione virtuali? pag. 131. n. 54.

Vniuersale.

Triplex genus vniuersalis: aliud in causando; aliud in prædicando, & aliud in represen- tando. tr. 7. disp. 2. pag. 191. n. 68.

Vniuersum.

Vniuersum hoc est valde perfectum, & valde simile Deo. tract. 7. disp. 1. pag. 119. n. 3.

Quomodo hinc deducendum dari in eo creaturas incorporatas, & inextensas per quantitatem. *ibid.*

Cur ex eo, quod dantur simul in homine gra- dus vivendi, sentiendi, & intelligendi, de- bent in vniuerso magno dari huiusmodi gra- dus separati? n. 4.

Cogitationes cordium non pertinent ad ordi- nem vniuersi. & quare? *ibid.* disp. 3. pag. 208. n. 116.

In vniuerso, & eius partibus nobilioribus debet esse ordo per se. pag. 183. n. 40.

Perfectiores sunt cæli in ratione partis vniuersi, quam homines, licet imperfectiores in gra- da essendi. n. 42.

In quo hæc maior perfectio consistat? *ibid.*

Vniocum.

Ratio personæ non est vniocum respectu diuinæ rum personarum, sed analogæ. tract. 6. disp. 3. pag. 74. n. 44.

Volitio.

Simplex volitio non terminatur ad medium. tract. 8. disp. 1. pag. 297. n. 20.

Quomodo intelligatur, quod finis, prout relucet in medijs, specificet simplicem volitionem? *ibid.* pag. 301. n. 29.

Probabilis est, quod non terminatur ad media, sed tantum ad finem in seipso. *ibid.*

Volitivum. Vide Appetitivum. Volantarium.

Vnde dicitur tr. 9. disp. 1. pag. 388. num. 1.

Explicatur eius definitio. *ibid.*

Quid sit voluntarium perfectum, quid imperfec- tum? pag. 389. n. 3.

Quid liberum, quid necessarium, quid morale, quid virtuale? *ibid.*

Quid directum, quid indirectum? n. 4.

Quid sit voluntarium morale, quid physicum? *ibid.*

Nulli cognitioni convenit definitio voluntarij. pag. 390. n. 7.

Etiam salvatur voluntarium in actibus versantibus circa malum: & quare? *ibid.*

Etiam in dolore, & tristitia. *ibid.*

Si amor vnus poneretur per possibile, vel im- possibile in voluntate alterius, non redderet illam volentem, nec esset ei voluntarius. nu- mer. 8.

Omissio peccaminosa est voluntaria indirectè. *ibid.*

In brutis est voluntarium proprie dictum. pag. 391. n. 9.

Etiam in appetitu sensitivo hominis, prout præ- venit omne imperium voluntatis. n. 10.

Etiam in parvulis, & amentibus. *ibid.*

Voluntarium imperfectum est proprie, & verè voluntarium. n. 9. & 10.

Convenit vniocè cum voluntario perfecto. num. 11.

Divisio voluntarij in perfectum, & in imperfec- tum, quedam est generis in species. *ibid.*

Quedam secundum diversos gradus perfectio- nis intra eandem speciem. n. 12.

Nomen voluntarij, licet sumatur à voluntate, non solum significat voluntatem, sed trans- fertur ad significanda proprie alia. pag. 392. n. 14.

Amor necessarius procedens ex perfecta cog- nitione, est verè, & proprie voluntarius. pag. 393. n. 15.

Index rerum, & verborum notabilium.

Voluntarium perfectum non solum comprehen- dit liberum, sed etiam necessarium. n. 16.

Voluntarium necessarium ex perfecta cog- nitione perfectius est in ratione voluntarij, quam liberum. pag. 395. n. 16. & 20.

Amor Dei erga se, & ex quo procedit Spiritus- sanctus, est perfectissimè voluntarius. pag. 394. n. 18.

Voluntarium est perfectio simpliciter simplex. *ibid.*

Motus voluntarij in finem, est magis voluntari- us, quam motus in media. pag. 395. nu- mer. 21.

Que sit divisio voluntarij perfecti in liberam, & necessarium? pag. 396. n. 22.

Actus voluntatis est essentialiter voluntarius. pag. 397. n. 24.

Liberum, & necessarium non variant speciem voluntarij. *ibid.*

Vt omisio sit voluntaria, requirit indispensabi- liter actum positivum intellectus. pag. 400. num. 30.

Effectus secutus ad omissionem, siue volunta- riam, siue non voluntariam, non est volunta- rius, si non adit debitum non omittendi. pag. 410. n. 64.

Omissio actus, quando iste procedit formaliter, & interruptur per eam, est voluntaria, etiam non adit debitum ad non omittendum. num. 65.

Quanto tempore censetur talis omisio volunta- ria? n. 66.

Debitum omittendi actum, non reddit omisio- nem voluntarium. n. 67.

Debitum ad actum obligans non solum ad cul- pam, sed etiam ad penam, reddit omisio- nem voluntariam. pag. 411. n. 68.

Omissio voluntaria an, & quomodo requiratur de- bitum non omittendi? n. 69.

Omissio voluntaria debet fieri ex opposito actui, vel in se, vel in suo debito. n. 71.

Ea, quæ ex metu fiunt, sunt mixta ex volunta- rio, & involuntario. tract. 9. disp. 3. pag. 440. num. 28.

Ea, quæ per metum fiunt, sunt voluntaria sim- pliciter, & involuntaria secundum quid. n. 29.

Observatio legis ex metu non est mixta ex vol- untario, & involuntario. n. 30.

Differentia inter voluntarium, & involuntarium negativè. pag. 446. n. 47. Vide *Metus, Con- cupiscentia, & Ignorantia.*

Voluntas.

Discrimen notabile inter terminum voluntatis, & terminum intellectus: & quale sit? tract. 6. disp. 1. pag. 29. n. 97.

Terminus productus per voluntatem non habet formaliter rationem obiecti, sed rationem puri termini intermedij: terminus vero intel- lectus habet formaliter rationem obiecti. *ibi.*

Discrimen, quo obiectum est intra voluntatem

medio ponere, & intra intellectum medio verbo. n. 98.

Per voluntatem creatam producitur aliquis ter- minus ad intra, sicut per intellectum. pag. 28. num. 93.

Terminus iste est inclinatio in actu secundo in obiectum, voluntas verò in actu primo. pag. 29. n. 95. & seq.

Probabilis est, quod Deus non vnitur cum amore beatifico per modum ponderis, licet vnitur cum intellectu beati per modum ver- bi. n. 99.

Voluntas non movetur ad appetendum per sim- plicem duntaxat apprehensionem intellectus. tr. 7. disp. 3. pag. 260. n. 85.

Voluntas non potest appetere appetitu efficaci prosecutionis aliquid impossibile cognitum, vt tale: & quare? n. 84. & 85.

Cur nec etiam appetitu inefficaci vt conditiona- to, conditione se tenenti solum ex parte ob- iecti? pag. 261. n. 86.

Cur voluntas possit appetere suum non esse ap- petitu remotionis, non tamen appetitu pro- secutionis: & quæ per hoc intelligatur? pag. 263. n. 90.

Quilibet defectus in voluntate præsupponit de- fectum in intellectu. pag. 271. n. 121.

Voluntas non potest eligere minus bonum in conspectu maioris boni, si proponatur vt tale. pag. 272. n. 122.

Non datur in voluntate libertas in actu secundo, quin detur iudicium determinatum ex parte intellectus. pag. 273. n. 124.

Solus finis est obiectum specificativum volunta- tis. tr. 8. disp. 1. pag. 196. n. 17.

Conversio habitualis voluntatis ad aliquem fi- nem absolute vicinum, debet fieri à princi- pio, vel superioris, vel æqualis virtutis cum ipsa voluntate. pag. 321. n. 92.

Nulla voluntas potest simul appetere plures fi- nes vicinos adæquatos. pag. 319. n. 87.

Nec disiunctivè. pag. 320. n. 88.

Nec habitualiter. pag. 321. n. 94.

Nec interpretative. n. 96.

Nec vnquam actualiter, & alium habitualiter. nu- mer. 94.

Nec vnquam formaliter, & alium virtualiter, aut utrunque virtualiter. num. 95.

Nullus actus voluntatis pertinet ad essentiam beatitudinis. *ibid.* disp. 2. pag. 341. n. 18.

Nullus actus voluntatis est affectio summi bo- ni. *ibid.*

Discrimen notabile inter voluntatem, & intel- lectum in modo attingendi sua obiecta. pag. 303. n. 18. & 25.

Vnio beata est magis appetibilis, quam quilibet actus voluntatis. pag. 345. n. 31.

Voluntas beati diligit Deum necessario quoad specificationem, & quoad exercitium. pag. 352. n. 47.

Index rerum, & verborum notabilium.

Voluntas non est essentialiter libera. pag. 353. num. 50.

Voluntas non potest influere, nisi ex motione sui obiecti specificativi. tr. 9. disp. 1. pag. 403. num. 39.

Nequit moveri à sine sine aliquo actu positivo sui ipsius. ibid.

Finis non specificat voluntatem, ut est terminus illius ut omitterentis. n. 40.

Existente indifferentia iudicij, voluntas nequit necessitari. ibid. disp. 2. pag. 418. n. 10.

Per solam indifferentiam contradictionis voluntas est perfecte domina sui actus. pag. 419. num. 13.

Sola voluntas est per se primò formaliter libera. pag. 423. n. 25.

Sola voluntas ex se movet quoad exercitium. num. 26.

Electio est actus voluntatis, & non intellectus. num. 25.

Etiā vsus. n. 26.

Voluntas viatoris manet per se necessitata quoad specificationem ad beatitudinem in communi. pag. 428. n. 39.

Etiā amat quoad speciem esse, vivere, & intelligere. pag. 429. n. 40.

Quomodo cum hoc coherat, quòd plures se occidant. ibid.

Non tamen quoad exercitium. n. 39. & 42.

Ad alia obiecta in particulari neutro modo est necessitata. pag. 428. num. 39. pag. 429. numer. 43.

Voluntas non potest pati à Deo violentiam, ibi. disp. 3. pag. 432. n. 66.

Voluntas non potest pati violentiam, adhuc secundum quid, in elicendis suis actibus. pag. 434. n. 97.

Quid dicendum de actibus imperatis ab ipsa voluntate? n. 11.

Quid de cessatione voluntatis à suis actibus. pag. 435. n. 12.

An voluntas in receptione alienius formæ provenientis ab extrinseco possit violentari. n. 17.

Quid dicendum de actibus imperatis, & elicis ab ipsa voluntate? n. 16.

Et quid de actibus elicis ab alijs potentijs actu non imperatis à voluntate. n. 16. & seq.

Voluntas, ut moralis, non distinguitur à seipsa secundum suam entitatem. tr. 10. disp. 1. pag. 462. n. 46.

Voluntas ad attingendum bonum proprium non indiget virtute superaddita. tr. 11. disp. 2. pag. 530. n. 8.

Quare sit à natura sufficienter rectificata circa illud? n. 9.

Ista rectitudo importat aliquid superadditum vel realiter, vel virtualiter voluntati. ibid.

Tota difficultas, quam habet voluntas ad prosequendum bonum proprium, oritur tantum ex passionibus appetitus. n. 9.

Rectitudo, quam habet voluntas ad bonum proprium, an differat realiter ab illa? pag. 531. n. 13.

Quare ista rectitudo non sit propria virtus? ibi.

Cur voluntas oriatur complete rectificata circa bonum proprium, & non circa alienum? ibid.

Ex quibus capitibus voluntas patiatur difficultatem circa bonum proprium honestum? pag. 532. n. 14.

Circa malum contrarium proprio bono, an acquiritur vitium? n. 15.

Voluntas sequitur in omnibus ductum intellectus. tract. 9. disp. 2. pag. 416. n. 4. pag. 417. num. 9.

Voluntas in operando debet sequi modum formæ, per quam agit. ibi. pag. 426. n. 4.

Voluntas divina. n. 107.

Cur Spiritus sanctus procedat per voluntatem? tr. 6. disp. 1. pag. 28. n. 92.

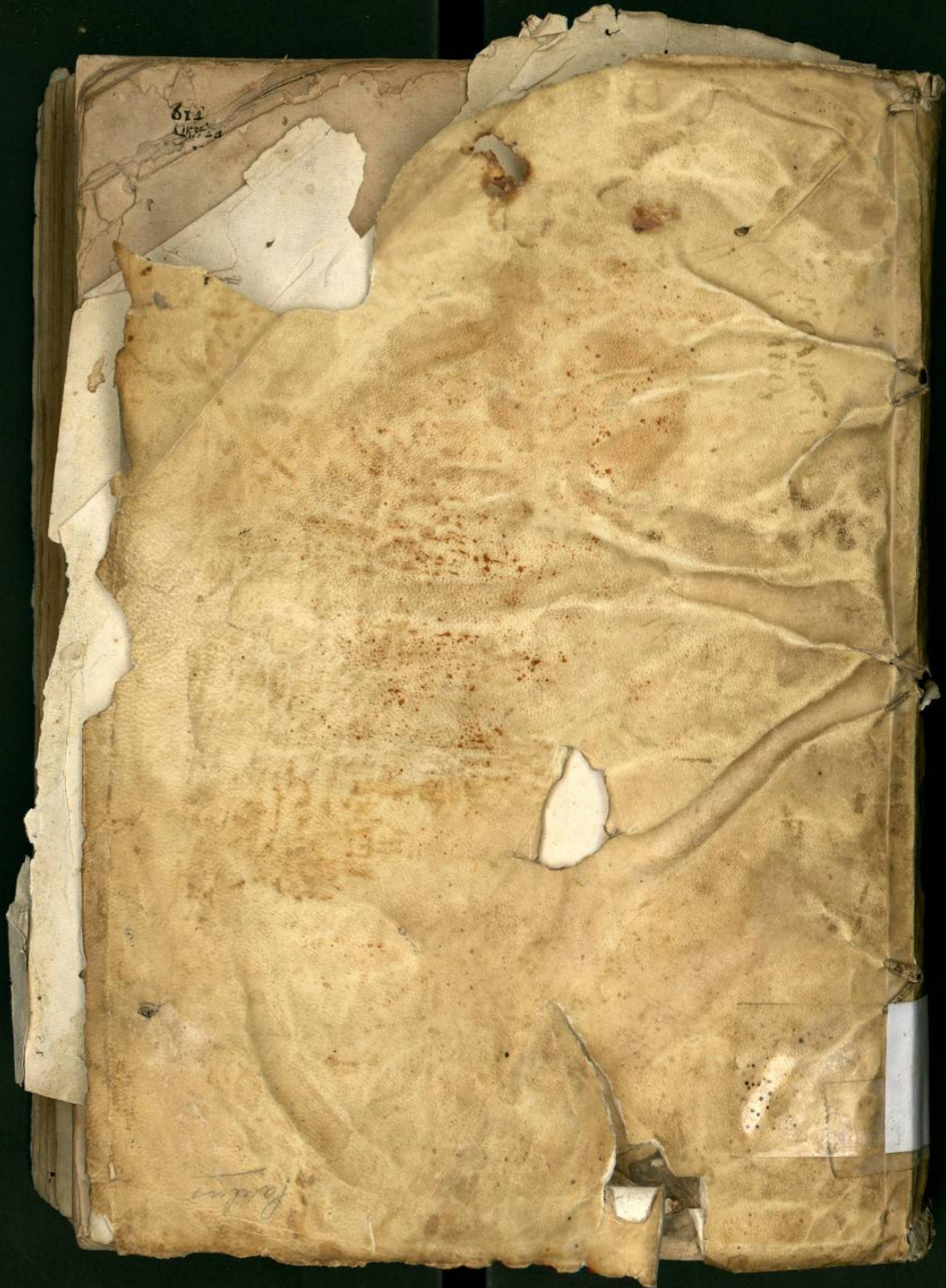
Voluntas divina non producit terminum omnibus modis divinum. pag. 32. n. 110.

Voluntas divina. n. 107.

Quodnam significatum huius nominis *Visa*? tr. 6. disp. 3. pag. 63. n. 6.

In divinis tres hypostasies, sed non tres *visæ*. ibid.

F I N I S.

812

L. 12

L. 12